ALFONSI RAINOLDI
I. V. C. ET EQVITIS
ORATIO
AD SANCTISSIMVM D. N. GREGORIVM XIIII. P. M.

Habita dum vna cum quinq; alijs viris primarijs, sexaginta virorum Consilij generalis Ciuitatis Mediolanensis nomine, eidem ad summum Pontificatum assumpto, in publico Concistorio gratularetur.

Die XII. Februarij. Anno. M. D. LXXXXI.

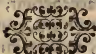

SVPERIORVM PERMISSV.

ROMÆ, Ex Typographia Vincentij Accolti, in Burgo.
M. D. X C I.

ALFONSI RAINOLDI I. V. C. ET EQVITIS AD GREGORIVM XIIII. PONT. MAX.

ORATIO

I quantum gaudij, ac lætitiæ, Gregori Pontifex Beatiſſime, Ciuitas Mediolanenſis perceperit ex hac tuis virtutibus debita, longè omnium ampliſſima, ac Cœlo proxima dignitate; cumulatè ſignificandum eſſet; Ciuitatem vniuerſam; omnes omnium Ciuium ordines; cunctam plebem eiuſque ditionis totius populum præſentem adeſſe oporteret: Ita enim efficeretur, vt incredibile illud gaudium, quod oratione, vt vellemus, æquare non poſſumus; tu ipſe Sanctiſſime Pontifex, illud tanquàm à parente optima profectum ob ſummam filij amatiſſimi felicitatem, non auribus ſolum exciperes, aut animo complecteretis; ſed etiam oculis cerneres, & videres. Gratiæ ſiquidem illæ,

gratias ob tam magnum, ac diuinum beneficium omnes ordines Deo præpotenti, publice, ac priuatim; piè, sanctèq; persoluerunt; mutui illi virorum nobilium complexus; necnon perpetua illa omnium hominum congratulatio; vultus denique, atq; oculi, hilaritatem præseferentes, facillimè declararent quanta lætitia exultarint, quantoq; gaudio triumpharint Mediolanenses. Illa eadem ostenderent, quę mens, qui sensus eorum fuerit, cùm primùm optatissimum nuncium acceperunt; te vnum, omnium hominum longe optimum, non humanis consiliis, sed summi rectoris, ac Domini numine annuente; atque adeò approbante; ingenti primùm Romanæ Ciuitatis plausu; deinde incredibili omnium gentium consensione; ac mirifica, (vt is quoq; cumulus ad nostrum accederet gaudium, inuictissimi ipsius Catholici Regis nostri lętitia,) Pōtificem maximum declaratum esse. Quo quidem nuncio, ipsa Vrbis nostræ mœnia ipsi Templorum parietes, lætari propemodum visi sunt. Tantæ huius lætitiæ, quæ Mediolanensem Ciuitatem immortaliter affecit; causæ recenseri possent sanè plurimæ; quæ cum reliquis omnibus Christiani orbis Ciuitatibus sunt communes: Illa verò sibi propria, ac peculiaris existit; qua non lætatur solum, sed etiam gloriatur; quod eum Pontificem maximum creatum videat, quem summa Dei immortalis benignitate ipsa genuit; eadem aluit, sanctissimis moribus expoliuit, atque erudiuit ad religionis instituta: quem ætate florentem,

tem, honore Episcopatus insignem complexa est;
in Cardinalium numero cooptatum, excepit per
honorificè; Nunc verò quod honorum omnium
longe est maximum, atque amplissimum, venera-
tur atque adorat Pontificem renũciatum. At quem
Pontificem? eum scilicet, quem eximia erga Deum
pietas, quem summa prudentia summa cum Iusti-
tia coniuncta ad celsissimam Petri Sedem iuremeri-
tò euexerunt. Vt cùm alijs nominibus, tùm hoc
præcipue Patria tua celeberrima futura sit, quod te
genuerit, ex cuius vita immortalem ad se gloriam
peruenturam esse non dubitat, cum ex eiusdem im-
perio, ad omnes Christiani orbis gentes felicitatem
maximam iam emanare videat. Huius lætitiæ te-
standæ causa, eadem Ciuitas nos sex oratores dele-
git; vt non tam quidem, Amplissimi Patres Ponti-
fici Maximo gratulemur, quàm vniuersæ Christia-
næ Reipublicæ, quæ cum nacta sit rectorem, ac mo-
deratorem; quo meliorem, ac sapientiorem cogi-
tatione nobismet ipsis fingere, ac ne optare qui-
dem valeamus. Ad vos religiosissimi Proceres ora-
tionem meam conuerto; vt à vobis veniam petam,
si quam plurimas eius Pontificis laudes, quem vos
Pontificatu dignissimum iudicastis tacitus præteri-
to. Non enim eiusmodi sunt, vt vel breui temporis
curriculo, vel non exercitato ad dicendum homine
contentæ sint. Vnus enim Franciscus Sfondratus
summi Pontificis Pater Cardinalis amplissimus,
idemque hæros immortalitate dignissimus, qui &

patriam dum vixit virtute illustrauit, & vniuersam Dei Ecclesiam sapientia, vitæque integritate adiuuauit, auxit, ornauit; disertam, luculentamque orationem exposceret; sed neque id sanctissimi, eiusdemque modestissimi Pontificis aures patiuntur; Illud vnum tantùm sine aliqua eius molestia mihi dicere liceat; cum nobis Dei immortalis maximo beneficio datum esse summum rectorem ac Dominum; quo nullus vitæ innocentia, sanctitateque aptior existit ad pacem illam a Deo impetrandam, quæ ob multa hominum scelera nos deseruit iamdiù; & reliquit in tanta rerum omnium perturbatione; & quo nullus reperitur prudentia, & iustitiæ melior ad publicam concordiam, & tranquillitatem aut constituendam, aut conseruandam; ita vt omnes prouinciæ, gentes, nationes, Ciuitates, quæ Christum Dominum agnoscunt, atque eius sanctissimis legibus parent, in spem certam veniant, maxima ab eo beneficia consequendi. Vt enim de nobis ipsis Mediolanensibus nihil dicamus; qui ad te ipsum accedimus Beatissime Pater, non solum tanquam ad ciuem nostrum, sed etiam Principem beneficentissimum, atque eximium Patriæ terrarumque orbis ornamentum, omnes maxima quæque beneficia sibi promittentes; Quis iam non videt, atque intelligit; omnes homines propter tuam diuinam virtutem, singularemque bonitatem, in tantam spem erectos esse; vt te diutissimè in Petri nauis puppi sedente, clauumque tenente, vitia, quę in im-

mensum

mensum creuerunt, extirpatum iri confidant, & virtutes inter mortales libentissimè commoraturas esse non dubitent? Iam iam inquiunt omnes vno ore; hæretici, nefarij, impurique homines prauitatem suam iam tandem pertæsi, ac peccata cognoscentes sua, GREGORIO DECIMOQVARTO se volentes dedent victos; eiusque iustissimis legibus se subijcient. Nulla gens, nulla natio, nulla denique Ciuitas iam erit, quæ diuina Christianorum decreta a Pontifice hoc maximo nolit edoceri. Interea Patria tua summa hac felicitate cumulata; sanctissimis tuis pedibus aduoluta, eos peramanter deosculatur, Deumque omnipotentem precatur, vt te Reipublicæ Christianæ quàm diutissime seruet incolumem.

DIXI.

MAR-

MARCELLI VESTRII BARBIANI
Vtriusq; signat. Referend. Secret. Apostolici domestici S.D.N. GREGORII PP. XIIII. nomine, responsio.

QVantò, viri Mediolanenses, & nobiles Oratores, præsens Sanctitatis suæ statùs eminentior sit eo, in quo fuit, dum Ciuitas vestra eius consuetudine frueretur, ipsi planè conspicitis. Eadem certè Ciuitas tanquàm genitrix iàm ipsum vt filium fouit, iàm velut nutrix crescentem aluit, vt patria ciuẽ titulis decorauit. Sacris deinde honoribus auctum Cremonensem Episcopum, & S. R. E. Cardinalem dignißimum vidit. At nunc eũ vos pro filio parentem agnoscitis, pro alumno dispensatorem cernitis; pro ciue moderatorem suspicitis, & pro singulari Antistite, atq. Cardinale vniuersalis Ecclesiæ Episcopum, summumq; Pontificem colitis. In sinu ipse vestro olim conquiescere visus fuit, susceptis commodis confirmari se sensit, delatis dignitatibus extolli se vidit, sua deniq; apud vos existima-

tionis